

JOSEF A MARIE

Osoby: Marie, Josef, Zachariáš, Alžběta

Josef: (*přichází a utírá si ruce do zástěry*) Uf. Je to ale dřina tahle tesařina. Ruce mám samej mozol a záda taky necejtim. Potřeboval bych asi zase nějakou masáž. A taky něco teplýho k jídlu. Nějak mi při té práci vyhládlo. (*sedá si ke stolu a volá*). Ženuško, kdepak tě mám? Máme něco k obědu. Mám hlad jako Herodes.

Marie: (*přichází s talířem*) To víš, že máme. A prosím tě snad po tisíckrát, abys mi tady to jméno neříkal. Pořád se nemůžu zbavit výčitek za ty desítky nevinných dětí tenkrát v Betlémě, co ten tyran nechal povraždit. Možná nebýt našeho syna....

Josef: (*jí, s plnou pusou*) To spíš nebejt těch astrologů z východu, který mu museli všechno vyslepičit. I když zase je fakt, že nebýt toho zlata, co přinesli, neměli bychom takovýhle dům a takovou živnost. A už se tím netrap Marie, je to přece už dvacet let.

Marie: Tak raději povídej, jak bylo dnes v práci. Jsi doma nějak brzy.

Josef: Jen jsem si z dílny odskočil. Práce je až nad hlavu. Mám spoustu zakázek. I když některé pro Římany. Je pravda, že mi zrovna nevoní dělat jim trámy na kříže, ale zase, když za to zaplatí... Práce jako práce. Ale pravda je, že raději jsem dělal minulý týden stůl pro našeho švagra Zebedea. Ten jejich mladší syn, jak on se jmenuje?

Marie: Jan.

Josef: Jo, Jan. Ten prý stále něco sepisuje, i když mu je teprve deset let. Tak se mu ten nový stůl ode mě bude hodit. Však mi s ním taky pomáhal Ježíš. Když prý je to pro jeho bratrance, tak to si musí dát záležet. Ježíš má Jana - i Jakuba - rád.

Marie: No ale i jinak ti přece už dost pomáhá, ne?

Josef: To ano. Bez něj bych si tu živnost ani nedovedl představit. Víš, abych se přiznal, ještě tak před osmi lety, jsem měl trochu starost, že na práci moc nebude. Stále chodil do synagogy a studoval tóru. A pak vedl takové přemoudřelé řeči. No třeba tenkrát v Jeruzalémě o pesachu. Víš, jak jsme ho všude hledali a nakonec jsme ho našli mezi učiteli v chrámu.

Marie: No jakpak bych se nepamatovala. Měla jsem o něj tenkrát docela strach. A taky jsem se trochu bála, že mu nabančíš. Ale když jsem mu vyčítala, že se nám ztratil.... Nezapomenu na ten údiv v jeho tváři, když se ptal jak to, že jsme ho hledali, protože musel být tam, kde jde o věci jeho otce. Jako kdyby se pozastavoval nad tím, že po tom všem, co jsme s ním zažili, o něj můžeme mít strach.

Josef: Prosím tě. Byla to od něj drzost. Snad mám právo vědět, kde je můj syn ve dvanácti letech v takovém mumraji, který na paschu v Jeruzalémě vždycky je. A ještě se bude vymlouvat na to, že prý tam šlo o moje věci. Však také když jsme přišli domů do Nazareta jsem mu pořádně vyčinil. A pak už poslouchal.

Marie: No víš, on asi nemyslel tebe, když říkal že jde o věci jeho otce....

Josef: *(naštvaně)* Jo ták. Tak už jsme zase u toho. No to by mě taky docela zajímalo, kdo teda je jeho otcem.

Marie: Josefe nezačínej zase. Vždyť dobře víš, co mi tenkrát řekl ten anděl. A i ty jsi přece viděl anděla ve snu.

Josef: *(otráveně)* Jo, jo. Tenkrát se mi něco divného zdálo. Ale už se na to zas tak dobře nepamatuji. *(chvilku uvažuje, má li to říci a pak mírně, neútočně, ale zároveň pevně)* Poslyš Marie. Ale upřímně: už jsi někdy slyšela o tom, že by žena otěhotněla bez muže. Co svět světem stojí se nic takového nestalo. Ani naše pramáti Eva nepočala Kaina jen tak - ze vzduchu. Ale Hospodin přikázal Adamovi, že se má množit a naplnit zemi. A ani jinde v tóře nic podobného nečtu. Ať už se jedná o Abrahama, Izáka, Jákoba, Davida kdovíkoho ještě, vždycky u jejich početí musel být nějaký

chlap. A konec konců i naše další děti – Jakub, Josef, Juda a Rebeka vznikly přece z naší lásky. A ne ze vzduchu.

Marie: *(zklamaně, skoro plačtivě)* Tak ty mi nevěříš Josefe. Po dvaceti letech manželství.

Josef: *(smířlivě)* Promiň. Jen mě tak občas napadne, jak to vlastně tenkrát doopravdy bylo. To víš, nebylo to pro mě jednoduché. Byl jsem do tebe zamilovaný až po uši, byli jsme zasnoubeni a já se těšil, až si tě vezmu a uvedu tě do svého domu. A ty pak přijdeš s tím, že jsi těhotná. No nediv se, že jsem se s tebou chtěl hned rozejít a už tě nikdy nevidět.

Marie: No nemysli si, že pro mě to bylo nějak jednoduché. Ten anděl co se mi zjevil mi řekl že počnu a porodím syna. To mě udivilo, protože jsme byli teprve zasnoubeni a já bych nikdy s tebou nic neměla před svatbou.*(důrazně)* Ani s nikým jiným. A když řekl, že mě zastíní moc Hospodina a mé dítě bude svaté, nezmohla jsem se na nic jiného, než odpověď, že ať udělá Pán, co uzná za vhodné. Ale měla jsem děsný strach. Z toho, co na to řekneš ty, co řeknou lidé. Vždyť kdyby sis mě nebyl tenkrát rychle vzal za ženu, hrozilo mi, že mě budou kamenovat jako cizoložnici.

Josef: Ale řekni mi, proč by si Hospodin vybral zrovna tebe. Co je na tobě zvláštního. Vždyť jsi byla obyčejná holka ze zapadlé vesničky v Galileji. Neříkám, žes nebyla hezká, proto jsem si tě tehdy vyhlídl. Ale na takovéhle věci přece Hospodin nehledí. Ještě řekni, že i ty jsi nějak vyvolená a nadpřirozeně narozená a já se k tobě snad začnu modlit..*(směje se)*

Marie: *(směje se)* To bys mohl. Třeba tak jak mě oslovil tenkrát ten anděl. *(teatrálně):* zdrávas Marie, milosti plná, Pán s tebou...*(směje se)* Ale ne. Já nevím jak a proč si vybral Hospodin zrovna mě. Ale je fakt, že z toho děťátka jsem měla pak radost. A dneska je z něj kus chlapa.

Josef: To máš pravdu. Tak toho nechme. Já musím jít zase pracovat a podívat se na našeho Ježíše, jak si vede v dílně. *(odchází)*

Marie: *(pro sebe)* Ó Hospodine, jak je to někdy těžké ti důvěřovat a rozumět tvým cestám... *(zní hudba)*

Jeviště se setmí nebo se změní osvětlení do hudby přichází Alžběta se Zachariášem.

Alžběta: Šalom, Marie, ty požehnaná mezi ženami.

Marie: Sestřenko, jsem ráda, že tě zase vidím, vítěj. *(jde k Zachariášovi)* Vítěj Zachariáši.

Zach.: Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele!

Marie: Posad'te se prosím. Josef přijde jistě za chvíli. Má teď tolik práce...

Alžběta: Copak Josef, ten má alespoň pomocníka. Vsadím se, že Ježíš se v tesařské dílně umí otáčet. Na stará kolena budete mít zastání.

Marie: Vždyť váš Jan je také statný a pohledný mladý muž. A studuje tóru, aby z něj mohl být také kněz v Hospodinově chrámu, jako jeho táta Zachariáš. Nebo už ne?

Alžběta: Ale ano, je možná až moc horlivý. A také má vyřídilku. Už jako kluk vždycky napomínal svoje kamarády, když se nějak prohřešili proti Mojžíšovi. To mu zůstalo. Pořád by někde kázal. A má takové divné záliby...

Marie: Jaké?

Zacha.: Chodí se na kraj pouště modlit, koupe se v Jordánu a loví kobylinky. Asi z něj bude nějaký zoolog.

Marie: A proč ne?

Alžběta: Ale já myslela, že z něj bude nějaký požehnaný kněz. Však víš, jak to bylo s jeho narozením. A my jsme už staří. Je potřeba, aby měl nějaké stálé zaměstnání.. Aby o nás mohl pečovat.

Marie: Neboj se Alžběto, Hospodin své slovo splní. Ty jeho záliby nemusí nic znamenat. Z Jana bude jistě skvělý kazatel.

Zach.: Já vím. Ještě dnes se musím vždycky kousnout do jazyka, když se mi do úst dere nějaké slovo pochybování. Však víš. Tenkrát, před osmadvaceti

lety jsem ve velesvatyni pochyboval o slovech anděla, který mi zvěstoval Janovo narození. A pak jsem skoro rok nemoh mluvit.

Marie: To muselo být hrozné. To já bych asi nevydržela.

Alžběta: Však také Zachariáš, když se mu jazyk rozvázal, nevěděl, kdy má zastavit. Pořád jen mluvil a chválil Hospodina.

Zach.: A pak se všichni sousedi chodili na našeho Jana dívat a říkali: čím jen tohle dítě bude? A přitom je z něj obyčejný mladík. Nic zvláštního na něm není. Má možná víc horkou hlavu a kritizuje poměry v Izraeli i v Herodově rodině, ale to už k jeho věku patří. V devětadvaceti jsem byl možná podobný.

Alžběta: No a co váš Ježíš? Však si vzpomínám, jak jsi mi vyprávěla, co předcházelo jeho narození. A také co o něm prorokoval starý Simeon při obřízce. Já si myslím, že z něj také něco bude.

Marie: Ale ano, na všechno si pamatuju. Uložila jsem si to hluboko ve svém srdci. I když musím přiznat, že jsem čekala, že bude mít po tom všem, co se okolo něj dělo téměř svatozář kolem hlavy. *(trochu zklamaně)* Ale on je tak obyčejný. Vzpomínám si, že Simeon říkal, že by měl přinést záchranu Izraeli. Tak jsem myslela, že povede nějaké postání proti Římanům. Abychom byli zase svobodní. On o tom ale nechce ani slyšet. I jeho sourozenci si ho pro to dobírají. Ježíš je tak hodný, tichý a mírný, že by ho ani nenapadlo vzít do ruky meč. Ale lidé tady v Nazaretu ho mají rádi. Pomáhá, kde může.

Josef: *(přichází)* Á, to jsou k nám hosti. Šalom. Vítejte u nás! *(vítají se)*

Zach.: Kde máš Josefe Ježíše? Zrovna jsme o něm mluvili.

Josef: Ále, ještě něco dodělává v dílně a pak říkal, že se půjde do hor modlit. To teď dělá docela často. Tráví tam celé hodiny. Trochu se bojím, aby z něj nebyl nějaký fanatik. Ale asi je to lepší, než aby sedával s ostatními chlapci z vesnice v hospodě nebo běhal za holkama. Řeknu vám, ti dnešní mladí tady v Galileji myslí jen na zábavu.

Marie: To je pravda. Vůbec se nedivím, že dole v Judsku se na nás Galilejce dívají skrz prsty.

Alžběta: Ale ono je to dnes všude. Mladí už dnes nejsou to, co bývali. Do chrámu jich chodí čím dál méně. A i starší si hledí jen své práce a na Hospodina zapomínají. Je na čase, aby už přišel Mesiáš, aby někdo lid zburcoval a volal jej k pokání.

Josef: Hm, Mesiáš. Na něj už čeká Izrael hezkou řádku let. A stále nic. Ale taky se těším, až přijde Král Izraele – (*zaníceně*) skutečný král, od Hospodina, ne jako ten Tiberiův poskok Herodes. To se jistě po celém Izraeli rozkřikne a každý to bude hned vědět. A on osvobodí Izrael.

Zach.: Jen abychom se toho dožili. Copak naši chlapci, ti se toho snad dožijí. A ty s Marií jste také ještě mladí. Ale my jsme už staří. A před Mesiášem má přijít ještě prorok v duchu Eliášově, aby Pánu připravil cestu.

Marie: Něco mi říká, že od toho probuzení nejsme daleko. Víte, někdy si tak říkám, když čtu tóru, že se může zdát, že se ty věci budou dát postupně a dlouho. Ale co když to půjde velmi rychle? Myslím, že bychom měli být stále připravení, abychom probuzení neminuli, až přijde.

Zach.: Neboj se, zákoníci a farizeové mají Písma dobře prostudovaná a vědí co a jak. Ti by Mesiáše jen tak nepřehlédli.

Alžběta: Myslím, že má Marie pravdu. Měli bychom se na Mesiáše připravit. Navrátit se celým srdcem k Hospodinu. Já bych to nechtěla propást. Kéž nám Hospodin dá vědět, co máme dělat, abychom měli život věčný.

Josef: Snad třeba k tomu našemu Ježíši Bůh promluví, když se teď tolik modlí.

Zní hudba a stmívá se světlo.

KONEC